

E. B. WHITE

Stuart Little

Traducció de David Nel·lo
Il·lustracions de Núria Giralt Clausells

El jardí secret
de VIENA

Dins del forat de la banyera

Quan el segon fill de la senyora Little va arribar, tothom va adonar-se que no era gaire més gran que un ratolí. Si s'ha de dir la veritat, la criatura s'assemblava en tot i per tot a un ratolí. Feia unes dues polzades d'alçada; tenia un morret punxegut de ratolí, una cua de ratolí, uns bigotis de ratolí, i el tarannà agradable i tímid d'un ratolí.

Abans que passessin gaires dies, no tan sols semblava un ratolí sinó que també actuava igual que un ratolí: duia un barret gris i un bastonet. El senyor i la senyora Little li van posar el nom d'Stuart, i la senyora Little li va fer un llit amb quatre agulles d'estendre la roba i un paquet de tabac.

A diferència de les altres criatures, l'Stuart ja era capaç de caminar des que va néixer. Quan tenia una setmana ja podia enfilar-se als llums tot grimpant pel fil elèctric. La senyora Little de seguida es va adonar que la roba infantil que tenia per a l'Stuart no servia i es va afanyar a fer-li un vestit de llana blau amb butxaques per poder-hi guardar el mocador, les claus i els diners. Cada matí, abans que l'Stuart es vestís, la senyora Little anava a l'habitació d'ell i el pesava amb unes

balances que en realitat servien per pesar cartes. En el moment de néixer haurien pogut enviar l'Stuart per correu de primera classe per tres centaus, però els seus pares van preferir quedar-se'l i no enviar-lo enlloc, i quan, a l'edat d'un mes, només havia augmentat un terç d'una unça, la seva mare estava tan preocupada que va decidir avisar el metge.

Al metge, li va encantar l'Stuart i va dir que era molt poc freqüent que una família americana tingués un ratolí. Va prendre-li la temperatura i va veure que estava a trenta-set, cosa que és normal per a un ratolí. També va fer-li un reconeixement del pit i del cor, i una bona ullada a les orelles amb l'ajuda d'una llanterna. (No tots els metges són capaços de mirar dins les orelles d'un ratolí sense riure.) Tot semblava anar de primera, i la senyora Little va estar contenta de rebre un informe tan bo.

—Atipi'l bé! —va dir el doctor amb bon humor quan va marxar.

*

La família Little vivia en una casa agradable a la vora d'un parc a la ciutat de Nova York. Als matins el sol entrava per les finestres de llevant i tots els Little acostumaven a llevar-se d'hora. L'Stuart era una bona ajuda per als seus pares i per al seu germà gran, el George, perquè gràcies a la seva petita talla podia fer coses que només un ratolí és capaç de fer, i no es feia pregar mai. Un dia, quan la senyora Little estava netejant la

banyera, després que el senyor Little s'hagués banyat, va perdre un anell i va adonar-se horritzada que li havia anat a parar a dins del forat del desguàs.

—I ara què faré?—va dir gemegant, mentre intentava contenir les llàgrimes.

—Si fos de tu —va dir el George—, el que jo faria seria torçar una agulla de cap, com si fos un ham, i hi lligaria un cordill per poder pescar l'anell.

La senyora Little va trobar una mica de cordill i una agulla de cap, i es va passar mitja hora intentant de pescar l'anell, però a dins del desguàs tot era fosc i l'ham sempre s'enganxava amb alguna cosa abans que pogués fer-lo arribar fins on era l'anell.

—Què?, has tingut sort? —va preguntar el senyor Little, que havia entrat al lavabo.

—No, gens ni mica —va dir la senyora Little—. L'anell és tan avall que no hi ha manera de pescar-lo.

—I per què no fem baixar-hi l'Stuart? —va proposar el senyor Little—. Què et sembla, Stuart? Series capaç de provar-ho?

—I tant que sí! —va respondre l'Stuart—. Però em penso que és millor que em posi els pantalons vells. M'imagino que tot deu estar mullat allà baix.

—Mulladíssim! —va dir el George, que estava una mica empipat perquè la seva idea de l'ham no havia funcionat.

I ja tenim l'Stuart que es posa els pantalons vells, disposat

a baixar pel desguàs per recuperar l'anell. Va decidir d'endur-se un cap del cordill i deixar l'altra punta al seu pare.

—Quan jo faci tres estrebades al cordill, estira'm amunt —va dir.

I mentre el senyor Little estava agenollat dins de la banyera, l'Stuart va esmunyir-se pel desguàs i va perdre's de vista. Al cap d'un minut, més o menys, es van sentir les tres estrebades del cordill i el senyor Little va hissar-lo amb compte. Vet aquí que, a la punta, hi havia l'Stuart amb l'anell recuperat feliçment al voltant del coll.

—Molt bé, quin fill més valent! —va dir plena d'orgull la senyora Little, i va fer un petó a l'Stuart i li va donar les gràcies.

—Com s'hi estava, allí baix? —va preguntar el senyor Little, que sempre tenia curiositat per saber com eren els llocs on no havia estat mai.

—No s'hi estava malament —va dir l'Stuart.

Però la veritat és que el desguàs l'havia deixat ben llefiscós, i va caldre banyar-lo i ruixar-lo amb una mica d'aigua de violetes de la seva mare abans que tornés a ser ell mateix. Tots els de la família van pensar que havia estat formidable i que s'ho havia pres molt bé.